

Од љубов до омраза

Кристиан Хигинс

♡ ИЗДАВАЧКА КУЌА ХАРТ БУКС ПАБЛИШЕР ♡

www.sakamknigi.mk

Наслов на оригиналот

Somebody to love

© 2012 Kristan Higgins

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Харт Букс Паблишер, 2014

Превод

Ивана Николовска

Коректура

Светлана Стојанова

Лектор

Марија Иванова

Главен уредник

Ивана Николовска

Интернет маркетинг менаџер

Деана Николовска

Дизајн на корица и компјутерска обработка

Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани.

Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми.

Од љубов до омраза

Кристан Хигинс

i♥books

1

„И така, шесте Ангелчиња на ролери - Џоли, Поли и Моли, Ајк, Мајк и Спајк - ги соблекоа своите магични ролерки за последен пат. Нивната работа на земјата беше завршена. Си ги имаа заработено нивните прекрасни, светкави ангелски крилца и можеа да останат во рајот засекогаш... засекогаш. Крај.“

Паркер Херингтон Велс се воздржа за да не воздивне од олеснување, ја затвори книгата и даде сè од себе за да не почне да замислува како ги дави фиктивните ангели, без разлика на фактот што страшно ќе уживаше во тоа.

Немој да нè убиваш, Паркер! писнаа имагинарните гласови во нејзината глава.

Не можам да ве убијам. Вие сте бесмртни. За жал. Една од најголемите негативни страни на пишувањето на серијалот беше тоа што тие повремено ѝ зборуваа. И уште една негативна работа, Паркер им одговараше.

Седум или осум мали раце се кренаа во воздух.

„Ве молам да продолжите да пишувате уште книги за Ангелчињата на ролери, госпоѓице Велс.“

Попрво би се избањала во сопствената крв, дете, си помисли Паркер. „Не, душичке, Ангелчињата на ролери сега се во рајот“, одговори таа. „Ова е последната книга од серијалот. Но не заборавајте дека летово можете да го гледате филмот.“

Денес, додека седеше во градинката на нејзиниот

син, Паркер не можеше да му се изнарадува на фактот дека серијалот *Ангелчиња на ролери* конечно беше завршен. И покрај тоа што книгите ја имаа направено прилично позната во светот на детската литература, беа преведени на шеснаесет јазици и испечатени во милиони примероци, немаше бегање од вистината дека авторката ги мразеше.

„Вие го напишавте и серијалот Хари Потер?“ беше следното прашање кое дојде од Кејтлин, другарката на Ники.

„Не, за жал, не, душичке. Но ги обожавам тие книги.“

„Богата ли сте?“ праша Хенри Слоун.

„Па“, одговори Паркер, „ако ме прашуваш дали заработувам многу пари како автор, одговорот е не. Сите пари што ги добивам од *Ангелчињата на ролери* завршуваат во добротворната организација *Спасете ги децата*.“

„Тоа е за деца кои немаат доволно храна“, рече Ники гордо и Паркер му се насмевна на својот син. Тоа беше единствената добра работа во врска со нејзините книги. На Паркер не ѝ требаа пари, па таа уште од самиот почеток ги донираше парите и тоа елиминираше дел од лошите чувства.

„Но вие живеете во палата“, изјави Вил Мичалски со авторитет. „Сум бил кај вас. Имате дваесет и девет тоалети.“

„Вистина“, рече таа и веднаш се почувствува непријатно.

„Куката е палата. Не, куката е дворец! И јас сакам да живеам таму кога ќе пораснам!“

„Ќе напишете некоја друга книга?“ праша Амелија.

Одлично прашање. Можеби Паркер не ги обожаваше *Ангелчињата на ролери*, но не е дека вриеше од инспирација и нови идеи. „Се надевам.“

„За што ќе се работи во неа?“

„Хмм, сè уште не сум сигурна. Но ќе ви кажам кога ќе знам, може? Има некое друго прашање? Да, Бен.“

Половина час подоцна, после куп детски прашања,

наставничката конечно се вмеша. „Сигурна сум дека госпоѓицата Велс мора да си оди“, рече таа. „Деца, ќе сакате да ѝ кажете 'фала' на мајка му на Ники?“

„Фала, тетка мајка му на Ники!“ викнаа децата едногласно, а потоа почнаа да скокаат од своите места и да ѝ ги гушкаат нозете во знак на благодарност за читањето на *Ангелчињата на ролери* на глас.

„Ќе одам кај тато овој викенд?“ праша Ники додека одеа накај автомобилот.

„Да, сигурно“, одговори Паркер. Таа му ја погали темната коса на својот син. Се чинеше дека викендите на Итан доаѓаа некако премногу брзо. Таа го бакна Ники и се наведна да му го врзе безбедносниот појас.

„Можам сам“, рече Ники.

„Ох, да, заборавив. Извини, сонце.“ Таа седна на возачкото седиште и го запали моторот.

Цел викенд сама. Паркер се обиде да не воздивне. Навистина мораше да смисли нова идеја за серијал. Добро, да, *Ангелчињата на ролери* беа почнати од заебанција, но тие ѝ беа работа цели шест години. Таа немаше никакви други планови, освен да зјапа во празниот компјутерски екран и евентуално да изгледа некој филм со Жерард Батлер.

„Зошто не дојдеш и ти да спиеш таму?“ предложи Ники, како да ѝ ги читаше мислите. „Може да јадеме пуканки. Луси рече дека ќе ми направи и торта.“

„Жената дефинитивно знае да прави благо“, рече Паркер. „Каква торта?“

„Мојата омилена. Со шлаг и кокос. Ми рече дека можам да изедам седум парчиња.“

„Така ли ти рече, Ники?“ Паркер ја крена едната веѓа. Кажувањето на вистината не му беше силна страна на нејзиното мало човече во последно време.

„Мислам дека рече така. Можеби рече пет. Не знам, но многу беа.“

Ники продолжи да брбори за убавите работи кои му претстоеја викендов: јадење торта, едрење со бродот на Итан, пак торта, спиење со Дебелиот Мајки - мачката на

Итан и Луси, можеби бањање со Дебелиот Мајки, јадење торта на полноќ и наоѓање на пиратската пештера која наводно се наоѓала на Роуд Ајленд. Како и неговите баби, Ники беше роден со дарба за зборување.

Додека паркираше на улицата Океански Поглед, Паркер малку се намурти. Коментарот на детето во градинката за тоа дека живееја во палата имаше погодено нерв. Таа во последно време неколкупати имаше помислено на селење затоа што беше загрижена дека децата би можеле да почнат да го сметаат Ники за богато дете. Таквата слика дефинитивно ѝ немаше помогнато нејзе; големите наследства и дебелиите сметки во банка им бодеа очи на многу луѓе. Но куќата во која живееја беше дел од нејзиното семејство цели четири генерации, изградена од страна на нејзиниот чукун дедо кон крајот на векот. Паркер беше пораснала во Њујорк, но се имаше преселено овде откако остана трудна. Таа имаше многу среќни спомени од летата поминати во оваа куќа - детски чајанки со нејзините братучетки, едрење со нејзиниот татко. Итан живееше во градот и таа сакаше Ники да порасне знаејќи ги двајцата свои родители, иако тие никогаш се немаа земено. Но сами двајца да живеат во палата во која реално користеа само неколку соби... некако не беше во ред.

Како и да е, местото беше прекрасно, заклучи таа додека се паркираше. Проклето големо, како вистински старински дворец, но прекрасно.

Итан и Луси, најблиските пријатели на Паркер, веќе беа стигнати и се држеа за раце додека седеа на големите, широки скали кои водеа кон огромниот влез. Итан скокна да ѝ ја отвори вратата кога таа паркираше.

„Тато!“ викна Ники, излегувајќи од автомобилот.

„Како е мојот мангуп?“ праша Итан, земајќи го во раце.

„Па“, рече Луси, „треба ли да честитаме?“

„Официјално завршив со *Ангелчињата на ролери*. Може да се слави.“

„Браво, Паркс“, рече Итан, бакнувајќи го Ники во образот. „Се гордеш со мама, Ник?“

„Аха. Што има за ужина? Да не има торта за ужина?“

„Нема торта додека не вечераме“, рече Луси. „Освен ако татко ти не рече дека може.“

„Речи дека може, тато!“ заповеда Ник, трчајќи напред.

„Паркер, имаш некои планови за вечер?“ праша Луси. „Мислев да ги оставиме мажиштава сами, а ние две да се дружиме.“

Спасена! „Немам планови! Баш би сакала. Може да отвориме некое од убавите вина на татко ми и да го озборуваме Итан цела вечер.“

Луси посегна по неговата рака. „Тотално ме полудува. Почнувам да мислам дека згрешивме што се венчавме.“

„Господе Боже, ми ги зеде зборовите од уста“, рече Итан. „Да викнам адвокат?“ Тие си се исклештија.

„Дечки, штотуку јадев, океј?“ рече Паркер, кревајќи ја едната веѓа. Низ неа проструи една мала доза на завист. Луси и Итан беа лудо вљубени и да, Итан беше таткото на детето на Паркер. Не беше толку нездраво и лудо колку што звучеше. Или можеби беше, но Паркер не сакаше да признае.

„Го донесовме планот за патувањето“, рече Итан, дозволувајќи им на дамите да влезат први. „Претпоставував дека ќе сакаш копија.“

„Одлично!“ рече Паркер. „Едвај чекам да го видам.“

Нејзините пријатели се беа венчале во февруари, но сè уште немаа отидено на меден месец, па наместо тоа, планираа да го носат Ники во Калифорнија веднаш штом заврши со градинката. Сан Франциско, Муир Вудс, Јосемити. Итан подоцна планираше да работи на новото отворање на неговиот ресторан, па тајмингот беше совршен.

Единствениот проблем беше тоа што овде се разговараше за патување со времетраење од три недели.

Три недели без нејзиното синче.

„Тато!“ Ники повторно се стрча наназад и го грабна Итан за рака. „Дојди да ми ја видиш собата! Вчера ја чистев. Мама ме натера. Рече дека била кочина. Му ја најдов

главата на Дарт Вејдер!“ Тој го повлече татка си нагоре по скалите.

Паркер и Луси отидоа директно во кујната, омилената просторија на Паркер. „Донесов благо“, рече Луси, подавајќи едно кесе. „Колачи со бело чоколадо и ореви.“

„Мхмм.“ Паркер зеде едно колаче - Ах, да, уште беше топло! - и гризна. Блаженство. „Знаеш дека имам качено пет кила од минатата година? Ке наполниш триесет и пет години и бам, сите работи што си ги јадела во дваесеттите одеднаш ти се лепат за газ.“ Паркер ја крена едната веѓа кога Луси се насмеа. „Ке видиш.“

„Веќе почнувам да гледам“, рече нејзината пријателка. „И што? Сега почна да носиш број S, наместо XS? Каков хорор.“

„Ох, почнав со M уште од пред некое време. Ајде никогаш повеќе да не разговараме за ова.“

„Договорено“, рече Луси.

Но подобро беше да се зборува за тоа отколку за нешто друго. Нивната ситуација беше комплицирана уште од времето. Итан и Луси беа пријатели уште од факултет и пред да направат што било, Паркер се гледаше со Итан околу два месеци. Типот беше одличен на лист, со исклучок на еден мал детаљ кој никој немаше успеано да го забележи навреме: тој беше вљубен во Луси цел живот. Паркер секогаш се чудеше како немаше забележано порано. Таа му раскина - тоа не беше којзнае колку тешко, тие и без тоа повеќе се однесуваа како пријатели, не како пар - и шест недели подоцна дозна дека е трудна. Го делеа Ники уште од самиот почеток.

Таа зеде уште едно колаче од кесето и го изеде. „Колку се добри. Залепи ми шамар ако посегнам по уште едно. Каде е планот за патувањето?“ Луси ги извади листовите. „Значи ќе бидете во Сан Франциско три дена?“

„Четири.“ Луси покажа со прстот. „Еве го Сан Франциско, обележан е со розова боја.“

„Да, секако.“ Паркер се наведна над листовите, благодарна за организационите вештини на Луси. Таа можеше да знае каде ќе биде нејзиниот син во секој можен момент.

Итан влезе во кујната и си зеде колаче. „Паркер, какви ти се плановите додека ние патуваме?“

„Ох, можеби ќе наминам до Нантукет да видам едни стари пријатели. Може ќе одам до градот. Или ќе ја посетам мајка ми. Знаеш.“ Таа посегна по уште едно колаче.

Вистината беше дека немаше никакви конкретни планови. Помислата дека требаше да биде на илјадници километри од Ники ја тераше да посака да спие на аеродром, за секој случај. *Сè ќе биде во ред*, ја успокоија Ангелчињата на ролери. *Луси и Итан се супер! Плус, ќе биде добро за него да види како изгледа здрава врска на двајца возрасни.*

Ох, фатете ми се, си помисли Паркер. Е добро де, таа немаше ни една сериозна врска после Итан. Немаше отидено ни на втор состанок со некого цели пет години. И што? И така имаше обичај да привлекува емоционално достапни мажи. Женети мажи, свршени мажи, социопати, такви работи. Подобро беше воопшто да не се состанува.

Кога Итан ја спомна идејата за одморот уште во март, Паркер беше воодушевена... Да биде сама и да може да прави што сака цели три недели - на пример, да спие до после 05.00 часот наутро, бидејќи Ники беше како петел секое сабајле. Да смисли нова идеја за книга. Тоа што Паркер беше родена со наследство не значеше дека сакаше да го гради целиот живот околу него и да ги поминува деновие во шопинг.

Но како што пролетта си леташе, така Паркер сè повеќе го менуваше ставот за патувањето и сè повеќе се надеваше дека ќе излезе нешто за да го откажат.

Такво нешто не се случи. Ниту пак таа имаше смислено нова идеја за книга за да пишува додека тие патуваа. И сега, на само десет дена од поаѓањето, времето кое требаше да го помине сама почнуваше да ѝ изгледа како црна дупка. Веќе ги немаше дури ни *Ангелчињата на ролери* за да ѝ прават друштво, а самата оваа помисла беше патетична и вознемирувачка.

„Се криев! Никој не ме најде!“ Ники влета во кујната со Слон - неговата омилена играчка. „Ве победив сите!“

„Ники, не можеш да се криеш без да ни кажеш, ти текнува?“ рече Паркер. „Не се игра така.“

„Но така јас секогаш победувам“, истакна нејзиниот син.

„Има поента“, рече Луси.

Паркер се исклешти и клекна. „Бубни ме, господине. Те сакам.“

„И јас те сакам тебе. Чао, мамичке! Чао, Луси!“ Тој излета од кујната.

„Значи ние одиме. Се гледаме, девојки. Забавувајте се.“ Итан ја бакна Паркер во образ, а потоа Луси го испрати до ходникот, веројатно за да се збогуваат насамо.

Паркер за момент се запраша дали Луси беше тука од... па... од сожалување. Порано, таа, Итан и Луси беа тројца слободни пријатели. Сега, наместо тројца, тие беа двајца во пар и еден сам.

Па? Најди си и ти момче, ја посветува Џоли.

„Да, така. Момче“, одговори Паркер. „Баш тоа ми треба, исто како што ми треба чепкалка за заби во око.“

Таа се упати кон саканата визба на татко ѝ која имаше сопствен камин и просторија за дегустација. Визбата беше полна со илјадници шишиња вино, вклучувајќи го и реткото црвено кое наводно му припаѓало на Томас Џеферсон. Или не. Хери беше голем лажго.

Таа го немаше видено татко ѝ долго време; последен пат се видоа на дегустацијата на вино која тој ја одржуваше во визбата и на која беа поканети неколку големи сверки од Волстрит, неговиот секогаш присутен, личен адвокат и еден член од кланот Кенеди, кој беше кандидиран за изборите. Неговите наредби беа таа да го симне Ники долу за луѓето да го запознаат, а потоа повторно да го врати горе и да остане таму со него. Не дека Паркер ќе останеше долу ако ја поканеше. Немаше да остане.

Па. Таа го најде убавото шише од 1994 година за кое тој се фалеше. Сигурно Хери немаше да се налути ако неговото единствено дете и нејзината најдобра пријателка го испиеја, така? Тој сепак имаше цел пакет.

Како и да е, Паркер не планираше да ѝ каже на Луси дека шишето чинеше осум илјади долари. Луси малку се

плашеше од Хери. Најголемиот дел од луѓето се плашеа од него.

Паркер се качи горе, го отвори шишето и го остави виното да дише малку. Потоа извади козјо сирење, грозје и крекери. Одлично беше што Луси одлучи да остане со неа. Можеби премногу одлично. *Мораш некако да ги пополниш овие празни часови, рече Спајк.*

„Молчи“, рече Паркер. „Ти си мртов за мене. Марш. Одлетај на небото.“ Таа наполни две чаши и го стави сирењето во чинија.

„Со кого зборуваш?“ праша Луси, враќајќи се во кујната.

„Со Спајк.“

„Оф, Боже. Па, слушај, книгите беа многу, хм... забавни. И беа добри за голем број деца. Да наздравиме за *Ангелчињата на ролери.*“ Луси ја чукна својата чаша од чашата на Паркер.

„Нека почиваат во мир“, рече Паркер, пивнувајќи од виното.

Пред шест години, Паркер седеше во канцеларијата на еден колега од Харвард и по педесет и седми пат слушаше дека *Мики пожарничарскиот камион* - детската приказна која ја имаше напишано - не е доволно добра.

„Жал ми е, Паркер“, ѝ имаше речено Џорџ. „Приказната ми звучи малку познато.“

Познато? Мики беше прекрасен! Што, по ѓволите? Таа имаше две дипломи од Харвард, литература и етика. Половина од колегите од нејзината генерација пишуваа романи; Паркер имаше педесет и шест одбивања. Т.е., сега педесет и седум. Мики беше полн со искреност и добри пораки - тој зборуваше за цели, посветеност, храброст, втори шанси. Со оглед на тоа какво ѓубре се продаваше по светот, Паркер не можеше да не се почувствува огорчено.

„Имаш нешто друго?“ праша Џорџ кој веќе погледнуваше на саат.

„Аха, имам“, рече Паркер. „Што велиш за ова? Група ангелчиња-деца доаѓаат на земјата за да ги учат останатите деца за Господ. Ти текнува? Како и да е, тие сè уште

си ги немаат заработено и заслужено своите крилца за да бидат вистински ангели, па возат ролери - тие се *Ангелчињата на ролери*. Ти се допаѓа ли? *Ангелчињата на ролери* не јадат ништо друго, освен ангелски торти и живеат во тврдина и секогаш кога некое обично дете треба да донесе тешка морална одлука, ангелчињата доаѓаат и почнуваат да проповедаат.“ Таа преврти со очите. „Приказната би била нешто помеѓу *Жртвеното јагне*, *Малите палавковци* и *Егзорцист*“, таа воздивна и стана. „Па, ти благодарам за времето, Џорџ. Мило ми е што те видов.“

„Чекај малку“, рече тој.

Следната недела, таа имаше понуда и договор, па Паркер и Сузи, нејзината стара цимерка, дојдоа во Грејхарст да прослават, да јадат од преубавата храна на приватните готвачи на Хери, да пливаат во затворениот базен и да се смеат на иронијата на животот. Втората вечер, излегоа во Ленис, локалниот бар, а таму беше Итан Мирабели кој флертуваше со Паркер. Кога Итан ѝ го побара телефонскиот број, Сузи силно ја бодна во ребрата со лактот во знак на одобрување. И тоа беше тоа.

Паркер и Луси се сместија во дневната соба, смеејќи се на навиката на родителите на Итан да налетуваат во интимни моменти. „Како да знаат“, рече Луси. „Сериозно, понекогаш си мислам дека ни го озвучиле станот.“

„Има шанси“, се согласи Паркер. Нејзиниот телефон засвони и таа погледна во екранот. „Ох, кога сме веќе кај тешките родители, еве ја и мајка ми. Ти гарантирам дека има маж за мене.“

„Супер! Стави ја на интерфон за да ја слушам и јас!“ Луси плесна со рацете како мало дете.

Паркер крена. „Здраво, мамо.“

„Драга, имам некој за тебе!“ се развика Алтеа Херингтон Велс.

Паркер направи гримаса. „Јупии! Ти не се секирај за нашето запознавање - само почни да ја планираш свадбата.“

„Сарказмот е најниска форма на хумор, зар не си слушнала? Нема врска. Тој се вика... Ох, па, не ми

текнува. Но се презива Горман, како сенаторот Горман од Вирџинија? *Татко му е.* Патем, таа тужба беше отфрлена. Зарем ова не е возбудливо, душичке? Мислам дека треба веднаш да резервираме во Каукус за веридбата, во Националната катедрала за свадбата и прослава во домот на сенаторот. Живеат во прекрасна палата. Ја видов на Гугл.“

„Ти само кажи ми кога да се појавам во голем бел фустан.“

„Може јас да бидам старосватица?“ шепна Луси.

„Дефинитивно. Мамо, Луси е тука.“

„Луси?“

„Мојата најдобра пријателка?“

„Знам која Луси, драга. Здраво, душичке.“

„Здраво, госпоѓо... хм, Алтеа“, рече Луси.

„Луси, можеби ти ќе можеш да ја натераш да го сфати ова сериозно. Толку е опседната со тоа дете што не забележува дека старее! Госпoде Боже, ќе пукнам ако мојата единствена ќерка остане немажена.“

„Ужасно е“, се согласи Луси со насмевка од уво до уво. „Јас се обидов да ја наместам со мојот нем помошник во пекарницата, но и него го одби.“

„Попрво би се гледала со Јорг отколку со детето на сенаторот“, рече Паркер.

„Добро. Исмевајте ме, девојки. Ох, го видовте мојот профил на Фејсбук? Ќе одам на аудиција за *Вистински домаќинки*. Мори мисли дека е одлична идеја.“

Паркер ја отвори устата и немо направи гримаса божем вреска, а потоа рече, „Супер, мамо. Па, мислиш дека има шанси да дојдеш да нè видиш следниот месец?“

„Сè уште не сум сигурна. Имам некои обврски. Како е Ники?“

„Му недостигаш“, рече Паркер, надевајќи се дека мајка ѝ ќе се почувствува виновно.

„Па, бакни го тоа убаво момче од мене, добро? И сериозно, душичке. Размисли за наследникот Горман. Целата се тресам кога ќе помислам на тебе во таа ужасна стара куќа, сосема сама со твоето бебе.“

„Тој има пет и пол години, мамо.“

„Ох. Нема врска, не ми беше тоа поентата. Поентата... упс! Мори ми врти. Бакни го внук ми! Мило ми е што ти го слушнав гласот, Лиса. Чао, Паркер! Се слушаеме!“

„Чао, мамо.“ Паркер воздивна. „Може уште малку вино, Лиса?“

Луси се насмевна. „Мајка ти е супер.“

„Дефинитивно би сакала почесто да ја гледав“, промрморе Паркер.

Баш додека завршуваа со првите чаши вино, слушнаа автомобил на долгиот паркинг пред куќата. „Мислиш дека Ники заборавил нешто?“ праша Луси, упатувајќи се кон прозорецот и повлекувајќи ги свилениите завеси. „Уух! Татко ти е. И неговата придружба.“

„Ох, по ѓаволите. Имаме време да се скриеме?“

„Мислам дека јас можам да се скријам“, рече Луси. „Ти најверојатно ќе мораш да се поздравиш.“

„Немој да си се осмелила да киднеш некаде“, нареди Паркер.

Таа автоматски си ја измазни косата и погледна надолу во својата облека. Немирот и нервозата кои ѝ го стегаа stomакот беа позната реакција на нејзиниот драг татко. Со оглед на тоа што таа беше во градинката како Паркер Велс, автор, а не како мајка му на Ники, беше малку дотерана... Млечно бела свилена кошула, крем тесно здолниште и нејзините фантастични сиво-бели високи потпетици. Добро. Имаше барем некакво оружје.

Ќе се придружи на Луси покрај прозорецот и погледна. Возачот на лимузината ја отвори задната врата и Хери Велс излезе надвор, следен од страна на Суштество Еден и Суштество Два, неговите потрчковци.

Технички, Грејхарст беше куќа на Хери Велс, иако тој живееше во модерен и стерилен дуплекс во Менхетен. Тој доаѓаше на Роуд Ајленд само кога сакаше да импресионира клиенти или кога не можеше да избегне некој семеен настан. Хери беше третата генерација која управуваше со Финансии Велс, компанија за финансиски услуги која порано беше конзервативна, но Хери ја имаше трансформирано во нешто што требаше да го бираат

играчите од Волстрит. Тој никогаш не патуваше сам - морончињата како Суштество Еден и Суштество Два беа дел од шминката на Хери.

Тројцата мажи влегоа во куќата, Суштество Еден и Суштество Два на пристојно растојание зад него.

Татко ѝ ја погледна сериозно и без насмевка.

„Здраво, Хери“, рече таа со намерно љубезен тон. „Како си?“

„Паркер. Мило ми е што си тука.“ Татко ѝ погледна во нејзината пријателка. „Луси.“

„Здраво, господине, Велс. Мило ми е што повторно Ве гледам.“

Хери тешко се издиша. „Морам да поразговарам со тебе, Паркер. Тука ли е Ник?“

„Викендов е со татко му. Но можам да претрчам да го земам ако треба.“ Во нејзиниот глас имаше надежна нота. *Ако не ме сакаш мене, тогаш сакај го барем моето дете, тато.*

„Не, нема потреба. Треба да поразговараме за неколку семејни работи.“ Тој намерно погледна во Луси, а таа пак, Господ да ја поживее, слатко му се насмевна и не мрдна со ниту еден мускул. Неговиот поглед повторно се впери во Паркер. „Како е Аполо?“

„Уште е жив.“

„Добро.“ Кога воведот заврши, тој тргна надолу по ходникот. „Придружи ми се во канцеларијата, те молам“, додаде без да погледне зад себе.

„Госпоѓице Велс, Вашиот татко би сакал да му се придружите во канцеларијата“, рече Суштеството Два, сериозно. Човекот имаше некаква долга и безначајна титула во Финансии Велс, но колку што можеше да забележи Паркер, неговата работа беше да повторува по татко ѝ и повремено да го шлапа по грбот со воодушевување. Тој тргна по Хери, држејќи растојание од шест или седум чекори.

„Паркер. Секогаш е задоволство човек да те види.“

А тука беше и Суштество Еден.

Ова беше неговата стандардна фраза со која ја

поздравуваше, обично кажана со крената веѓа и дискретно смешкање. А Паркер ја мразеше. Да, Суштество Еден беше привлечен човек - Хери никогаш не вработуваше грди луѓе. Целиот беше во високи јаболчици и совршена фризура и ноншалантен израз на лицето како постојано да му беше здодевно... океј, океј, типот беше згоден. Но тој исто така беше свесен за тоа, што значајно ја намалуваше неговата привлечност и таа фраза - *Паркер, секогаш е задоволство човек да те види* - ѝ ја крваше косата на глава. Кога на ова ќе се додадеше фактот дека тој му беше потрчко на Хери и веројатно мината верзија на нејзиниот татко, неговата привлечност паѓаше на нула.

Суштество Еден не работеше во Финансии Велс. Тој му беше личен адвокат на Хери откако го замени оригиналното Суштество Еден пред неколку години. Живееше некаде на Роуд Ајленд и правеше работи како.. па, Паркер немаше поим што правеше тој. Таа одвреме-навреме потпишуваше документи што тој ѝ ги носеше. Освен тоа, тој изгледаше прилично бескорисно, ограничено, арогантно, самобендисано и му беше толку напикан во газот на татко ѝ што таа се прашуваше дали човекот воопшто гледаше бел ден.

„Суштество Еден“, промрморе таа во знак на поздрав со сериозно кимање. Не за цабе имаше врвно образование и манири.

„Очигледно не можеш да запомниш, па ќе те потсетам уште еднаш. Се викам Џејмс. Исто така одговарам и на господин Кахил.“

„Суштество Еден ти одговара многу повеќе.“

Тој ѝ упати еден зајадлив поглед, а потоа се упати кон нејзината пријателка. „Здраво, Луси“, рече. Тие се имаа запознаено и обично се среќаваа на настаните кои се вртеа околу Ники - чувај Боже Хери да дојдеше сам. „Честитам за свадбата.“

„Ох, фала“, рече Луси, малку изненадена што тој знаеше. Паркер не беше изненадена. Хери не беше некој страшно добар дедо, но тој водеше евиденција за сè што се случуваше во животот на Ники. Т.е., неговите луѓе водеа евиденција.

„Повелете, дами“, рече тој, давајќи им знак со раката да тргнат пред него. Изгледаше ужасно сериозно. Паркер беше навикната да го гледа неподносливо љубезен и учтив, секогаш насмеан, секогаш залепен за задникот на татко ѝ. Таа почувствува бран од немир. Нешто... не беше како што треба.

Додека одеа низ ходникот, Паркер си го почеша увото. Веројатно ја чешаше на нервна база, од стресот кој ѝ го предизвикуваше татко ѝ.

Хери никогаш не работеше во домашната канцеларија. Колку што знаеше Паркер, тој ја користеше за да ги импресионира и заплашува своите колеги. Како и да е, просторијата беше прекрасна, полна со ретки книги и модерен мебел. Бирото беше големо колку маса за билјард. Хери сега седеше на неговата кожна фотелја. Неговата сива, густа коса беше совршено средена, неговиот костум на Армани совршено испеглан, а неговите очи ладни. Околу неговата рака беше замотан Аполо, питоноот кој беше миленичето на нејзиниот татко.

Аха. Милениците кажуваат многу за нивните сопственици, нели? Аполо беше долг... па, многу, Паркер не знаеше точно колку, бидејќи не поминуваше долго време зјапајќи во него. Животното ја вадеше од памет. Ники, од друга страна... ако живеењето во палата не беше доволно кул, обожаваше да ги импресионира своите пријатели со Аполо, чиј стаклен кафез - мора да се забележи - беше секогаш заклучен. Паркер дефинитивно не сакаше питоноот да ѝ се шета низ куќата. Градинарот беше задолжен за чистење на кафезот и хранење на грдосијата.

„Па, Хери“, рече Паркер додека Луси се сместуваше на двоседот покрај прозорецот - на растојание, но сепак во близина. Паркер седна на една од трите кожни фотелји пред неговото биро. Суштество Еден и Суштество Два стоеја на страна, како војници на погреб. „Како оди? Ќе остануваш овде за викендот?“

„Не. И не оди баш најдобро. Заврши ли внук ми со градинка?“

„Уште малку. А потоа ќе оди во Калифорнија со татко му и Луси.“

Хери погледна во Луси. „Мило ми е што го слушам тоа.“

„Мило ми е што го слушам тоа“, повтори Суштество Два, чешајќи си го стомакот. Паркер причека да се вклучи и Суштество Еден, но тој продолжи да молчи и ги прекрсти рацете преку градите.

Хери погледна во своето милениче и ја бакна змијата во главата. Паркер целосно се згрчи, но се обиде да не покаже ништо. Од оваа змија можеа да се направат многу убави чевли. Меѓу другото, таа ѝ беше ривал за вниманието на Хери.

Па, добро, тие не беа баш ривали. Аполо беше далеку пред неа. Татко ѝ погледна во своите потрчковци. „Господа, седнете.“

Суштество Еден и Суштество Два послушно седнаа, едниот лево, другиот десно од неа. Таа погледна во Луси која вознемирено ѝ упати една успокојувачка насмевка. Нешто дефинитивно не беше како што треба и Паркер немаше поим зошто, но се чувствуваше како да ја чекаше некаква казна.

Нејзиното претчувство не беше далеку од вистината.

„Па, не постои лесен начин да ти го соопштам ова“, рече татко ѝ, галејќи ја змијата.

„Не постои лесен начин“, промрморе Суштество Два.

Хери не го крена погледот од Аполо. „Банкротиравме. Мораш да се преселиш.“

2

Џејмс Кахил, исто така познат како Суштество Еден, ги затвори очите. Добро, да, Паркер Велс не му беше омилена личност на светот, но без разлика... ваквото ладно соопштување на веста на Хери... не беше во ред. Нејзината пријателка неконтролирано и тивко писна. Со исклучок на тоа, во просторијата владееше тишина.

Тој погледна во принцезата. Неколку секунди, таа воопшто не се движеше, а потоа си ја стави косата зад увото кое ѝ стануваше црвено како пиперче. Ако го игнорираме тоа движење, таа само седеше мирно како статуа, свртена накај него во профил. Таа ги прекрсти нозете. Горенаведените нозе беа совршени - долги, мазни, беспрекорни. Не дека му беше дозволено да гледа во нив - таа му имаше одржано лекција многу одамна - и да, сега не беше време и место за тој да гледа во нејзините нозе, бидејќи принцезата ја информираа за финансиска пропаст, но човече, нејзините нозе беа неверојатни.

„Банкрот?“ рече таа, а потоа си го прочисти грлото.

„Така е“, одговори Хери, галејќи ја змијата.

Џејмс знаеше дека Аполо му беше безбедносно ќебенце на Хери; на стариот човек му беше полесно да ѝ ја соопшти веста на својата единствена ќерка ако имаше нешто друго во што можеше да гледа. Целиот однос меѓу таткото и ќерката беше страшно непријатен; Џејмс мразеше да оди на семејните настани на семејството

Велс, но мораше да се појавува кога Хери ќе го поканеше. Тоа беше најмалку што можеше да направи со оглед на она што Хери го имаше направено за него. Како и да е, тоа не ги олеснуваше работите.

Паркер длабоко вдиша, а нејзините гради се поткренаа под свилената кошула. Мераци.

Фокусирај се, идиоте. Ваквите работи беа неизбежни кога еден човек се наоѓаше во близина на прекрасна жена. Дури и жена која обожаваше да го омаловажува и навредува.

„Што се случи, тато?“ праша таа, а Џејмс никогаш ја немаше чуено да прозбори со толку нежен глас. Ниту пак ја имаше чуено да го нарече Хери *тато* во шесте години откако работеше за човекот.

Хери го префрли Аполо на другата рака. „Мали потешкотии. Како и да е, сега-засега, нема пари.“

„Нема па...“

„Џејмс, објасни ѝ.“

„Џејмс, зошто не ѝ објасниш?“ повтори Вернон како папагал.

Така. Време беше да се заслужи платата. „Океј, па, малку е комплицирано“, почна тој.

Таа му упати еден поглед остар како жилет. „Пробај да ми објасниш. Можеби ќе сфатам. Ако ништо друго, дипломирав на Харвард.“

Толку беше од нејзината нежност. Џејмс многу добро знаеше какви беа луѓето кои студираа на Харвард. Тој имаше завршено на Универзитетот Бостон, а еднаш, одамна, додека флертуваше со девојка од Харвард, ѝ кажа дека дипломирал на УБ. „Каде е тоа?“ го имаше прашано таа, бидејќи за тие што студираа на Харвард не постоеја други универзитети.

Како и да е, на крајот таа сепак си имаше отидено дома со него.

„Со највисоки почести“, додаде Паркер.

„Да клекнам ли?“ праша тој.

Хери се насмеа, а устата на Паркер се стегна во бела тенка линија. Добро, ова не беше кул.

Пријателката на Паркер се накашла. „Хм, Паркс, да одам да, ух, почнам да ја правам вечерата?“

„Повеќе би сакала да останеш овде“, рече Паркер. Таа повторно зборуваше со својот тон типичен за разгале-ните богати девојки. „Те молам продолжи, Суштество Еден.“

Да, Ваше височество. „Се чини дека Хери се сплеткал во зделка со инсајдерско тргување.“

Таа погледна во својот татко кој сè уште ја галеше змијата. „Ох, Хери.“

„Дозволи му да заврши“, рече Хери без да го крене погледот.

„Хери инвестираше во компанија за која имал инсај-дерски информации...“

„Знам што е инсајдерско тргување“, рече таа.

„...и се разбира дека тоа било неетички, но уште по-важно, резултатите не биле она што го ветувала инфор-мацијата.“ Добро, сега доаѓаше тешкиот дел. „За да ја по-крие загубата на инвеститорите, татко ти мораше да, ах, ликвидира одредени средства и капитал.“

Таа трепна, а Џејмс почна да сочувствува со неа кога сфаќањето ги ококори нејзините очи. „Кои средства, Хе-ри?“ го праша со мирен глас.

Хери погледна во питонот. „Фондот со твоето наслед-ство.“

Таа си погледна во рацете и нејзината уста повторно се стегна во тенка линија. „Тој фонд ми го отвори дедо.“

„Па, јас управував со него уште откако беше основан“, избувна Хери.

Имаше пауза, испрекината само од злокобното чука-ње на стариот часовник во аголот. „И фондот на Ники“, додаде Хери со понежен тон.

Џејмс се вкочани. Мора да болеше, да чуеш дека тат-ко ти вака ти ја фрлил иднината во вода. И тоа не само твојата, туку и иднината на твоето дете.

„Му го украде наследството на твојот внук, Хери?“ Нејзиниот глас сега беше поостар.

Хери се подисправи. „Многу добро знаеш дека јас

управувам со сите фондови на семејството Велс, Паркер. Ги ликвидирав само привремено.“

„Ги ликвидираше привремено“, потврди Вернон, смешкајќи се како идиот. Џејмс заборава дека Вернон сè уште беше тука.

„Колку привремено?“

„Јо!“ се слушна еден глас. На вратата се појави еден бушав тип во комбинезон. „Здраво, дечки, извинете. Ова е куќата на семејството Велс?“

„Да“, рече Хери.

„Нездрава е, човече! Многу добра! Па, ние дојдовме за селењето? Ќе почнеме од собата со билјардот, добро?“

„Може“, промрморе Хери.

„Друже, тоа змија ти е? Јако! Океј, подобро да почнеме. Местово е огромно! Се гледаме!“

Паркер подзина. „Веднаш ќе почнат да изнесуваат работи? Јас... Па, Хери. Ти не се зезаш.“

Нејзиното лице сега беше бледо и Џејмс посака да можеше да ѝ го олесни ова некако. „Паркер, сè што имаш купено ти, за себе или за Ники или за куќата, е твое. За жал, сè друго се води на име на Хери. Истражителот е свесен дека вие моментално живеете овде, па ќе имаш малку време за да, ух, се спакувате.“

„Господе Боже.“ Таа си го стисна малото прсте и погледна во својата вџашена пријателка.

„Сè ќе биде во ред“, промрморе Луси автоматски.

Хери си го прочисти грлото. „Паркер, се надевам дека ти е јасно дека овие мршојадци не ги собираат нашите работи по моја волја. Ќе вратам сè.“

„Навистина...“ рече таа отсутно.

„Со тек на време. Само... рацете ми се малку врзани за во блиска иднина.“

„Рацете му се навистина малку врзани“, рече Вернон.

Џејмс нервозно си го протри челото. Почнуваше да добива страшна главоболка.

„И?“ Паркер затресе со главата. „Во врска со наследство, мојот фонд и на Ники. Зарем не ти треба мој

потпис за да... ги испразниш? Мора да има останато нешто.“

Не. Немаше останато ама баш ништо и на Хери му требаше само Џејмс за да ги среди документите. Тоа дефинитивно беше пропуст од нејзина страна. Паркер можела да си преземе целосна контрола врз парите во кој било момент после нејзиниот осумнаесетти роденден. Истото важеше и за фондот на Ники после неговото раѓање.

Но таа никогаш го немаше направено тоа.

„Твојот потпис не беше неопходен“, рече Хери. „Ниту пак твоја согласност.“

„Твојата согласност не беше неопходна“, рече Вернон со весело кимање. Од некаде во куќата се слушна трескање и пцуење.

Паркер длабоко вдиша. „Леле, Хери. Значи сè отиде по ѓаволите? На сметките имаше многу пари.“

„Да, Паркер!“ за’ржи Хери. „Жал ми е, но ќе мора да се снаоѓате сами некое време. Додека не вратам дел од загубата.“

„Што мислиш, колку долго ќе трае тоа?“

Очите на Хери повторно побараа помош од Џејмс.

Да му ебам племето.

„Сега-засега, не се знае“, рече Џејмс. „На татко ти ќе му се суди во понеделник сабајле. Како што знаеш, сето ова е нелегално.“

Паркер си ја покри устата со раката. „Ох, тато.“ Двапати во еден ден. „Можам ли јас да направам нешто?“

„Како на пример што, Паркер?“ праша тој.

„Не... не знам.“

„Ќе бидам добро. Имам одличен тим.“

„Одличен тим“, се согласи Вернон.

Луси стана и ѝ пријде на Паркер. Ја фати за рака. Добра девојка, си помисли Џејмс. На Паркер сега ѝ требаа пријатели, а колку што можеше да види Џејмс, оваа Луси и господинот Совршен, исто така познат како Итан Мирабели, ѝ беа најблиски пријатели. Или барем така изгледаше на ужасните семејни настани на кои го канеа.

„Не е ништо страшно“, рече Хери. „Мислам дека нема големи шанси да ме осудат со затворска казна.“

Џејмс не беше толку сигурен во ова. Ох, не. Судејќи според другите слични случаи, Хери можеше да добие околу пет години казна затвор. Неговиот случај не беше толку страшен како за свerkите од Волстрит за кои се крваше толку голема прашина по медиумите, но сепак беше чист случај. И после купиштата скандали во земјата, не постоеше судија кој беше доволно глупав за да погледа низ прсти за ваков случај.

„Како што реков, ќе мора да се преселиш“, додаде Хери. „Се надевам дека ќе го земеш Аполо.“

Понекогаш, Џејмс не можеше да не се запраша што беше проблемот со Хери, по гаволите. Да, тој го обожаваше типот, но Хери беше страшен идиот со ќерка му. И да, сега следеше нејзината очекувана реакција.

Гласот на Паркер стана страшно остар. „Да го земам Аполо? Загрижен си за твојата змија, Хери? А што е со внук ти? Истиот оној внук кој си го ограбил? Каде да го носам внук ти, Хери?“

„Сигурен сум дека татко му ќе го прими кај него.“

„Нема да живеам одвоена од мојот син!“ извика таа. Нејзините очи сега гореа.

„Двајцата можете да живеете со нас, Паркер“, рече Луси. „Ќе смислиме нешто.“

„Не! Луси, фала ти. Но не. Хери, Итан и Луси штотуку се зедоа, немам намера да се вселувам со нив! Што е со твојот стан? Би можел да го продадеш дуплексот и...“

„Паркер“, рече Џејмс најнежно што можеше. „Бирото ги присвои сите средства и имоти на татко ти. Станот, куќава, вилата во Вермонт... сè.“

Таа погледна низ прозорецот. „Проклетство.“ Паркер подголтна, а потоа погледна во Џејмс со отсутен израз на лицето. „До кога треба да се иселам?“

„Ќе ги остават вашите соби за на крај“, рече тој. „Има-те време до крајот на месецов.“

„Овој месец?“

„Овој месец“, потврди Вернон.

Таа повторно си го стисна малото прсте. „Добро“, рече, гризејќи си ја долната усна. „Па, јас... јас всушност размислував дека не би било лоша идеја да се преселиме во некое помало место.“

„Помало место. Тоа не ти е лоша идеја“, рече Вернон, а Џејмс мораше да даде сè од себе за да не скокне во истата секунда и да му ја залепи устата со селотејп.

„Да одам да му се јавам на Итан, може, Паркер?“ рече Луси.

„Може“, рече Паркер тивко.

„Види“, рече Луси решително. „Не си сама во ова. Јасно? Јас имам нешто пари тргнати на страна, а знам дека и ти би го направила истото за мене. Ние сме семејство.“

Хери безобразно фркна со носот.

„Замолчи, Хери“, избувна Луси. „Би требало да бидеш благодарен што таа има пријатели да ѝ помогнат кога сопствениот татко ѝ прави нешто вакво.“

Еден поен за тимот Луси.

„Фала, Лус“, рече Паркер, „ќе бидам добро. Оди јави му се на Итан. Кажу му.“

Џејмс воопшто не се сомневаше дека господинот Совршен ќе се појави пред куќата на својот бел коњ за да ја спаси мајката на неговото дете. И исто така знаеше дека Паркер ќе ужива во тоа. Тој воздивна.

Хери повторно зјапаше во питонот и Џејмс си помисли, по којзнае кој пат, дека ако стариот ѝ обрнуваше слично внимание на својата ќерка како на својата змија, работите ќе беа далеку подобри во семејството Велс.

„Значи наследството ми го нема“, рече таа. „Добро, берзата не е толку лоша во последно време. Како стои моето портфолио?“

Хери и понатаму не ја погледнуваше. „Немаш пристап до ништо што оди преку Финансии Велс. Во моментот го имаш само тоа што ти е на личната сметка. Имаш некаква заштеда?“

„Не! Ти ми кажа дека берзата е добра... Боже, што зборувам јас? Ти си криминалец. Слушав совети од криминалец. Мили Боже. Претпоставам дека требало да

кријам пари под душеците.“ Паркер вештачки и потресено се насмевна.

Очигледно веста конечно ја стигаше. Таа помина со раката низ својата долга коса. Нејзината мазна, свиленкаста коса која... *Престани*, пресече совеста на Џејмс.

„Мојам да поверувам дека си ги зел моите пари“, рече таа. „Но не можам да поверувам дека си ги украде парите на Ники за да си го покриеш сопствениот задник. Тоа е страшно ниско, Хери, дури и за тебе.“

Џејмс ги крена рацете, „Добро, добро, ајде... да се обидеме да се смириме малку. Татко ти направи грешка...“

„Колку изгуби ти, Суштество Еден?“ праша таа ненадејно.

Џејмс се колебаше.

„Ох, јасно ми е“, рече таа, и да можеше човек да убие со поглед, Џејмс сега ќе лежеше на земја во локва крв. „Значи ти си знаел. Па. Слободно продолжи.“

„Имаш шест илјади долари на твојата лична сметка и тие слободно можеш да ги користиш.“

„Морам да се јавам на едно место“, рече Хери, враќајќи ја змијата во кафезот. „Вернон, дојди со мене, те молам. Паркер, Џејмс ќе ти каже за сите останати работи.“

„Има уште? Ќе ме дотепаш додека сум на земја, Суштество Еден? Не можам да дочекам.“

Џејмс почека вратата од канцеларијата да се затвори, оставајќи го сам со Паркер. И Аполо.

Таа погледна во Џејмс. „Ќе оди во затвор?“ праша, а тој мораше да признае дека ова не беше прашањето што очекуваше да му го постави.

„Да. Утрово беше кај јавниот обвинител и призна сè. Сè уште е рано за да кажат нешто на вести, но од понеделник...“

Таа збунето го погледна. „Признал? Тоа не личи на него.“

Џејмс си погледна во рацете. „Аха.“

Паркер воздивна. „Значи, сите други работи... бродот на дедо ми и сликите и порцеланот на баба ми... ништо веќе не ни припаѓа нам?“

Тој се сврте да ја погледне. „Ти кажав, сè ќе отиде во надоместување на загубата на клиентите на Хери, освен она што си го купиша ти лично - алишта, уметнички дела, автомобил.“

„Значи немам заштеда, немам хартии од вредност, немам наследство и мора да се преселиме. Во кратки црни?“

„Хери успеа да ти обезбеди уште пет илјади долари во кеш.“ Џејмс бркна во својата актовка - подарок од Хери - и ѝ го подаде ковертот кој таа автоматски го зеде. „Имаш и нешто лично твој накит, така?“

„Мислам дека имам“, рече таа. Џејмс точно знаеше што имаше Паркер, бидејќи сите предмети беа наведени во формуларите за осигурување. Таа немаше ништо спектакуларно - неколку стари бисерни ѓердани, неколку брошеви од нејзината баба. Сè на сè веројатно вредеа уште неколку илјадарки. Паркер не беше од оние жени кои се китеа со дијаманти и кои купуваа спортски автомобили - таа возеше Волво Крос Кантри стар најмалку пет години. Не ни патуваше толку многу.

И покрај тоа што муги имаше послужено сопствените мадиња на чинија пред неколку години, Џејмс не можеше да не се чувствува лошо во врска со целата оваа посрадна ситуација. „Знам дека ова ти е многу за да го свариш одеднаш“, рече тој нежно, а таа го пресече со смртоносен поглед.

„Претпоставувам дека не можеше да ме предупредиш, Суштество Еден.“

„Не. Жал ми е. Тука е правилото за доверливост меѓу адвокат и клиент.“

„Се надевам дека тоа правило ти овозможува да спиеш навечер.“

„Одиме понатаму“, продолжи Џејмс. „Позитивна работа е тоа што куќата во Мејн е на твоето име.“

„Која куќа во Мејн?“

Џцц. Богати луѓе. Сериозно. „Сестрата на баба ти,

Џулија Херингтон, ти оставила куќа кога умрела пред шест години. Ти текнува?“

Таа се намурти. „Ох, мајко моја, во право си. Јас бев пред породување со Ники кога таа почина. Каде поточно се наоѓа? Никогаш не најдов време да отидам да ја видам.“

Џејмс се потруди изразот на неговото лице да остане неутрален, но сериозно, како можеше некој да заборави дека наследил куќа? „Куќата се наоѓа во Заливот Гидеон“, рече тој, подавајќи ѝ ја папката на Паркер. „Северно од Бар Харбор.“ Џејмс го знаеше градот... барем порано. Неговиот вујко, вечен ерген, имаше бар таму, па Џејмс имаше поминато неколку лета со него како тинејџер.

„Значи би можела да ја продадам, така?“ праша Паркер, а нејзиното лице малку се разведри. „Би можела да ја продадам куќата и да си обезбедам заштеда?“

„Би можела“, рече Џејмс. Тој не знаеше точно која куќа беше нејзина, иако имаше копија од имотниот лист. Ако се сеќаваше добро, во заливот имаше многу убави куќи.

„Добро.“ Таа молчеше неколку секунди. „Ќе појдам до таму кога Итан и Луси ќе го однесат Ники на одмор, ќе шлапнам еден слој боја и ќе ја дадам на агенција за продажба на недвижности.“

„Звучи како добар план“, рече тој. Неговото искуство му велеше дека во животот речиси ништо не беше толку лесно, но за нејзино добро, се надеваше дека овој пат ќе биде.

„Ја потсети за куќата?“ праша Хери кога се врати во канцеларијата.

„Да, господине“, одговори тој.

„Добро. Паркер, Џејмс ја познава областа. Тој ќе дојде со тебе да го проверите имотот.“ Да, така. Џејмс беше сигурен дека таа ќе пукне од среќа. Можеше само да се помоли Господ да му е на помош.

„Тој ќе дојде со тебе“, се согласи Вернон.

„Не, нема да дојде“, рече Паркер. „Но фала во секој случај, Суштество Еден.“

„Не биди будалеста“, рече Хери остро. „Ќе ти треба помош.“

Паркер се сврте накај Џејмс, а нејзините очи беа топли како очите на Аполо. „Татко ми е многу љубезен што ги нуди твоите услуги, но не фала.“

„Добро“, рече Хери. „Прави што сакаш. Како и секогаш. Ќе бидеме во контакт.“

„Хери“, рече таа, станувајќи. Повторно си го стисна малото прсте. „Сигурен си дека јас не можам да направам ништо за тебе?“

„Ќе бидам добро.“ Тој ѝ упати една толку вештачка насмевка што дури и Џејмс се згрчи. Тогаш излезе од канцеларијата со Вернон зад себе.

Џејмс многу добро знаеше дека од него се очекуваше да го следи. Тој стана и се сврте кон Паркер која зјапаше во змијата. „Навистина ми е жал за сè ова, Паркер“, рече. „Ќе направам сè што можам за да ти помогнам.“

Таа му упати еден поглед како да сакаше да каже: *Извини, а ти беше...?* „Сочувај го лижењето газови за татко ми, Суштество Еден.“

Тој воздивна. Некои луѓе никогаш не се менуваа. „Сериозен сум.“

„И јас исто.“

Добро, доста беше глумење принцеза. „Ме бива за одредени работи“, рече тој. „Можеби се секаваш. И работата со дрво и градби е една од нив.“

„Навистина? Колку фасцинантно. Па-па, Суштество Еден. И кажи му на татко ми дека немам намера да го земам змииштево.“

Џејмс уште некое време продолжи да стои, растргнат помеѓу вината и желбата некако да ѝ помогне и фактот дека одовде можеше малку да ѝ сирне во кошулата. Фантастичен поглед.

Ти не сфаќаш ништо во животот сериозно, зар не? му одекна гласот на татко му во главата.

Тешко беше да се негира ова. „Патем, многу ми се допадна последната книга од серијалот *Ангелчиња на ролери*“, додаде тој.

„Тогаш коефициентот на интелигенција ти е уште понизок отколку што мислев.“

Џејмс не можеше да се воздржи, па се насмевна. Паркер ја сврте главата на другата страна. „Јави ми се да ми кажеш што ќе се случи во понеделник“, рече таа.

„Важи.“ Тој си ја зеде актовката. „Се гледаме во Мејн.“

Таа му упати еден ладен поглед. „Ти мене воопшто нема да ме видиш, ако јас те видам тебе прва. Законите за оружје се прилично јасни за натрапници на приватно земјиште таму.“ Тој не рече ништо. „Оди, Суштество Еден. Господарот те чека.“

Џејмс тргна. Немаше што друго да направи.

Барем сега-засега.